

Sygn. akt II K 19/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSR Katarzyna Garbarczyk

Protokolant: st. sekr. sąd. Aneta Dybikowska

w obecności **Asesora Prokuratury Rejonowej w G.**- Iwony Kobus

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2019 roku

sprawy:

R. Ł.

s. W. i M. z d. W.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że: w dniu 28 lipca 2018 r., na J. T. prowadził pojazd mechaniczny w ruchu wodnym, skuter marki K. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym o godz. 16:19 - 0,94 mg/l i o godz. 16:21 - 0,86 mg/l

tj. o czyn z art. 178a§1 kk

1. Ustalając, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne na podstawie art. 66§1 i 2 kk, art. 67§1kk postępowanie karne wobec **R. Ł.** warunkowo umarza na okres próby 2 (dwa) lat od daty uprawomocnienia się wyroku, zobowiązując **R. Ł.** na podstawie art. 67§3 kk w zw. z art. 39 pkt.7 kk do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 5000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.
2. Na podstawie art. 67§3kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk orzeka w stosunku do oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu wodnym na okres 2 (dwa) lat.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 100,00 (sto) złotych i obciąża go kosztami sądowymi w pozostałym zakresie w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt IIK 19/19

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranych dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lipca 2018 r., **R. Ł.**, na J. T. prowadził pojazd mechaniczny w ruchu wodnym, tj. skuter marki K. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym o godz. 16:19 - 0,94 mg/l i o godz. 16:21 - 0,86 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów: wyjaśnień **R. Ł.** (k. 33-34, 38-40, 52-55), zeznań **A. K.** (k. 9), **Ł. K.** (k. 11), protokołu użycia alkometru (k. 6).

R. Ł. przyznał się do winy, potwierdzając, że na J. T. prowadził skuter wodny, wyjaśnił kiedy spożywał alkohol (wyjaśnienia k. 33-34, 38-40, 52-55).

W ocenie Sądu przyznanie się oskarżonego do winy należy uznać za w pełni wiarygodne, albowiem znajduje ono swoje odzwierciedlenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym, koresponduje z zeznaniami A. K. (k. 9) i Ł. K. (k. 11). Dodatkowo stan nietrzeźwości oskarżonego został potwierdzony o wyniki badania alkometrem (k. 6). Powyższe dowody są spójne, wzajemnie się uzupełniają i brak jest w ocenie Sądu podstaw, by podważać ich wiarygodność. Z dowodów tych w sposób bezsprzeczny wynika, że R. Ł., w dniu 28 lipca 2018 r., na J. T. prowadził pojazd mechaniczny w ruchu wodnym, tj. skuter marki K. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym o godz. 16:19 - 0,94 mg/l i o godz. 16:21 - 0,86 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, w konsekwencji swoim postępowaniem wyczerpując znamiona przestępstwa z art. 178a§1 kk.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż wina i sprawstwo R. Ł. w zakresie popełnienia zarzuconego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości.

Fakt popełnienia przez oskarżonego zarzuconego mu czynu z winy umyślnej, także nie budzi wątpliwości. Oskarżony – dorosła osoba- powinien zdawać sobie sprawę, że może znajdować się pod wpływem alkoholu, skoro w przeddzień zdarzenia go spożywał, a zatem w tych okolicznościach powinien powstrzymać się przed kierowaniem skuterem po jeziorze. Stwierdzić wobec tego należy, że sprawca działał co najmniej z zamiarem ewentualnym - wprowadzić nie chciał popełnić czynu zabronionego, ale przewidując realną możliwość jego popełnienia, godził się na to.

Okoliczności popełnienia przez R. Ł. przedmiotowego czynu nie budzą żadnych wątpliwości.

W myśl art. 66 § 1 kk, Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Zgodnie z §2 tego artykułu warunkowe umorzenie możliwe jest w przypadku sprawców przestępstw, które zagrożone są karą pozbawienia wolności nie wyższą, niż 5 lata.

W świetle analizy zebranych dowodów, o jakich była mowa wyżej, nie budzą wątpliwości okoliczności popełnienia przez R. Ł. zarzuconego mu przestępstwa z art. 178a§1 kk, zagrożonego karą do 2 lat pozbawienia wolności, a także karą grzywny lub ograniczenia wolności.

Nie ma definicji ustawowej, która definiowałaby słowo "znaczny". Kodeks karny jednoznacznie wskazuje na stopniowalność społecznej szkodliwości (art. 53 § 2 k.k. - "uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu"), jak też na poszczególne progi stopniowalności społecznej szkodliwości. Dolną minimalną granicą dla uznania zachowania za przestępne jest wyższy niż "znikomy stopień społecznej szkodliwości" (art. 1 § 2 k.k.). Przesłanką zastosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego jest z kolei stopień społecznej szkodliwości, który nie jest znaczny (art. 66 § 1 k.k.). W tym ostatnim przypadku uważa się, że pewnym pomocniczym kryterium jest górna granica zagrożenia za przestępstwo, która nie może przekroczyć 3 lat, a w niektórych przypadkach lat 5 (art. 66 § 2 i 3 k.k.). Kryterium stopnia społecznej szkodliwości, który "nie jest znaczny" używa też ustawodawca w art. 59 k.k., gdzie między innymi od tego uzależniona jest możliwość odstąpienia od wymierzenia kary. Podkreśla się w literaturze, że określenie "nie jest znaczny" nie ma tego samego znaczenia, co termin "nieznaczny", obejmując swoim zakresem i wypadki o "średnim" stopniu społecznej szkodliwości (tak A. Zoll (w:) K. Buchała, A. Zoll, Kodeks..., s. 481, Bogdan Grzegorz, Ćwiakalski Zbigniew, Kardas Piotr, Majewski Jarosław, Raglewski Janusz, Szewczyk Maria, Szuster Sergiusz, Wróbel Włodzimierz, Zoll Andrzej, Komentarz, Zakamycze 2004, Komentarz do art.94 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] G. Bogdan, Z. Ćwiakalski, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k., Zakamycze, 2004, wyd. II, Stan prawny: 2004.07.01).

R. Ł. jest sprawcą przestępstwa formalnego. Sposób i okoliczności popełnienia przedmiotowego czynu nie charakteryzowały się czymś wyjątkowym. Trudno doszukać się w zamiarze sprawcy, czy jego motywacji cech na tyle szczególnych, które specjalnie wyróżniałyby przedmiotowy czyn.

Zauważyć należy, że w sytuacji, o której mowa w przedmiotowym przepisie, chodzi o konkretny czyn już popełniony, a nie tylko o ustawowe zagrożenie. Z tego też względu przedmiotem oceny jest nie hipotetyczny stopień społecznej szkodliwości danej kategorii zachowań opisanych w typie czynu zabronionego, lecz konkretnego czynu zabronionego.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu wina i społeczna szkodliwość czynu, którego dopuścił się R. Ł. nie są znaczne. Zdaniem Sądu przedmiotowe przestępstwo, nie należy tym samym do kategorii „poważniejszych występów”.

Oskarżony nigdy dotąd nie wszedł w konflikt z prawem. Dotychczasowy sposób jego życia każe twierdzić, że przedmiotowy czyn był jedynie wynikiem lekkomyślności oskarżonego. R. Ł. nigdy wcześniej nie był karany (karta karna k. 122), przyznał się do winy. Z zachowania R. Ł. na posiedzeniu wywnioskować należy, że sam fakt występowanie w charakterze oskarżonego wpłynął na niego wychowawczo. Oskarżony wielokrotnie w toku całego postępowania karnego wyrażał żal i skruchę za swój czyn, bardzo przeżywał fakt toczącego się przeciwko niemu postępowania i odpowiadania przez Sądem. Nadmienić należy także, że R. Ł. jest (...) (...), (...)w (...)transportowym. Dotychczasowa służbowa wojskowa oskarżonego przebiegała wzorowo, swoje obowiązki wykonywał sumiennie, za co otrzymywał wyróżnienia i nagrody, nigdy nie był karany (k.58- 61, 79-91), cieszy się bardzo dobrą opinią przełożonych (k. 113). W tej sytuacji wymierzenie sprawcy kary, nie pozostałoby bez wpływu na przyszłość oskarżonego – przekreślałoby możliwość dalszej pracy R. Ł. w zawodzie, dalszej kariery wojskowej. Zdaniem Sądu, dolegliwości związane z wymierzeniem oskarżonemu nawet najniższej kary, przekraczałyby stopień zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Mając na uwadze przywołane okoliczności, w ocenie Sądu, przedmiotowe zdarzenie uznać należy za jednorazowy wybryk w życiu R. Ł., zdarzenie incydentalne o przypadkowym charakterze.

W świetle powyższego, uznając, że wina i społeczna szkodliwość czynu, jakiego dopuścił się R. Ł. nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karana za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania, będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa - Sąd na podstawie art. 66§1 i 2 kk, art. 67§1kk postępowanie karne wobec R. Ł. warunkowo umarzył na okres próby 2 (dwa) lat od daty uprawomocnienia się wyroku i zobowiązał go na podstawie art. 67§3 kk w zw. z art. 39 pkt.7 kk do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 5000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Zważywszy, że oskarżony będzie mógł nadal pracować w zawodzie - wysokość świadczenia, do zapłaty którego został zobligowany, na pewno nie przekracza zdolności finansowych sprawcy i jednocześnie, obowiązek ten wpłynie na oskarżonego wychowawczo i poprawczo.

Działając w oparciu o treść art. 67§3kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk Sąd orzekł w stosunku do oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu wodnym na okres 2 (dwa) lat, mając na uwadze stopień zawartości alkoholu w organizmie oskarżonego oraz konieczność w związku z tym wyeliminowania R. Ł., jako prowadzącego pojazdy mechaniczne w ruchu wodnym, na wskazany okres, w celach wychowawczych i poprawczych.

Zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 100,00 (sto) złotych i obciążając go kosztami sądowymi w pozostałym zakresie w kwocie 100 (sto) złotych, orzeczono stosownie do treści art. 629 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).